

Arrest

nr. 302 170 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 10 oktober 2021, dient op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 15 juli 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 7 maart 2023.

1.3. Op 26 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Girdit Khwahi, gelegen in het district Zormat van de provincie Paktia. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U liep nooit school, noch ging u naar de madrassa. Uw vader werd soldaat in het Afghaanse nationale leger (ANA) toen Noor Mohammad Taraki aan de macht was en stopte met werken als luitenant tezelfdertijd als de executie van dr. Najib in 1996. Sinds u twaalf jaar was, hielp u uw vader door hout te halen in de bergen en dit dan te verkopen in het district.

In het kader van zijn job als luitenant en zijn banden met de communistische partij "Khalq", werd uw vader meermaals meegenomen door de taliban en werd hij telkens tien à vijftien dagen vastgehouden. De laatste keer was 4 of 4,5 maanden voor uw vertrek. Zelf werd u doorheen uw leven in Afghanistan ook meermaals geslagen door de taliban, bijvoorbeeld als u niet aanwezig was bij het gebed in de moskee, nadat de taliban u dat vroegen. De rest van uw gezin werd ook vaak geslagen door de taliban omwille van de job van uw vader als luitenant. De laatste keer dat u geslagen werd door de taliban was 3,5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan.

De dag voor uw vertrek uit Afghanistan ging u 's ochtends vroeg hout halen in de bergen en was u onderweg naar het district toen u de taliban tegenkwam. U zag zes talibanleden. U zag dat ze explosieven plaatsten en dat ze er aarde over strooiden. De taliban merkten u op en vroegen wat u aan het doen was en zeiden dat u via een andere route door moest lopen. U mocht niet achterom kijken. Toen u aankwam in het district, zag u drie legersoldaten buiten hun militaire kamp. U waarschuwde hen dat ze niet naar de plek van de explosieven mochten gaan en als ze dat toch zouden doen, dan moesten ze die eerst ontmantelen. Hierop gingen de soldaten naar de plek die u beschreef en ze ontmantelden de explosieven. Rond de tijd van het namiddaggebed, kwamen de taliban naar de moskee en zeiden ze onderling dat u, als zoon van een "khalqi", informatie over hun activiteiten had doorgegeven aan de overheid. Ze zeiden dat als u zou terugkeren naar het dorp, u zou worden gedood. Hierbij wezen ze uw vader aan, die ook aanwezig was in de moskee. Uw vader vernam dit via andere aanwezigen in de moskee. Uw vader ging naar huis en zei tegen uw broer, N.M. (...), dat hij u moest waarschuwen dat u niet mocht terugkomen naar het dorp. U ging 's avonds naar uw maternale oom en u verbleef daar één nacht. De volgende ochtend kwam uw vader om te zeggen dat hij een smokkelaar had geregeld om u te helpen vluchten uit Afghanistan.

U vertrok op 8 juni 2021 en u bent ongeveer vier maanden onderweg geweest. U kwam op 10 oktober 2021 toe in België, waar u op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek zijn de taliban nog éénmaal langsgekomen naar uw huis om te vragen waar u was. Dit gebeurde 's nachts. U denkt dat ze toen uw huis hebben doorzocht. Op 22 juni 2022 kwamen uw ouders en broer O.G. (...) om. Uw andere broer N.M. (...) raakte hierbij gewond.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara; foto's van uw vernielde huis door de aardbeving en een foto van uw broer, N.M. (...), die gewond raakte tijdens de aardbeving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban omdat u hen explosieven zag plaatsen onderweg van de bergen naar het district en u deze informatie had doorgegeven aan het leger.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas omwille van volgende pertinente redenen.

Vooreerst, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt op fundamentele wijze aangetast door een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wat betreft het moment waarop de taliban u voor het eerst beschuldigden van spionage. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u hout was gaan halen in de bergen en dat u onderweg was naar het district om het hout te verkopen, toen u de taliban onderweg aantrof en zag dat ze explosieven aan het plaatsen waren (NPO, p. 10 & 13). U zag hen aarde strooien over de explosieven (NPO, p. 13). De taliban merkten u op, vroegen wat u daar deed en zeiden dat u moest weggaan via een andere weg zonder achterom te kijken (NPO, p. 13-14). U liep verder naar het district en toen u daar aankwam, zag u drie legersoldaten buiten de militaire basis in het district komen. U vertelde hen alles, waarop ze de explosieven zijn gaan ontmantelen (NPO, p. 10 & 13-15). Diezelfde dag, rond het namiddaggebed, kwamen de taliban naar de moskee en vertelden ze onderling dat u informatie over het plaatsen van de explosieven had doorgegeven aan de autoriteiten en dat u daardoor hun plannen had verstoord. Hierbij haalden ze ook aan dat u de zoon was van een "khalqi", waarbij ze refereerden naar uw vader, die toen ook aanwezig was in de moskee. Uw vader hoorde via andere aanwezigen in de moskee dat de taliban deze beschuldiging hadden geuit (NPO, p. 10 & 17). Hij ging naar huis en droeg uw broer, Neza Mohammad op om u tegemoet te stappen om te zeggen dat u niet meer naar huis mocht komen. Anders zouden de taliban u doden (NPO, p. 10 & 16-17). Bij de DVZ vertelde u het verloop van de beschuldiging van de taliban in uw richting op een totaal andere wijze. Daar vermeldde u dat u de taliban explosieven zag plaatsen onderweg naar het districtshuis en dat u de autoriteiten nadien hebt verwittigd. U verklaarde dat de taliban dit te weten waren gekomen en dat ze direct naar uw huis zijn gekomen, doch dat u daar niet aanwezig was op dat moment. Toen ze naar uw huis kwamen, zeiden de taliban tegen uw familie dat ze u aan hen moesten overhandigen (Vragenlijst CGVS, d.d. 13/07/2022, vraagnr. 3.5). Over het bezoek van de taliban in de moskee hebt u bij de DVZ nagelaten iets te vermelden. Dit is bijzonder vreemd en weinig logisch. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk element uit uw asielrelaas – het moment waarop de taliban u voor het éérs beschuldigden van verklikking – doorheen de asielprocedure éénduidige verklaringen zou afleggen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, probeerde u deze te verschonen door te zeggen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel degelijk hebt vermeld dat de taliban naar uw huis kwamen, doch dat dit na uw vertrek was (NPO, p. 20). U hebt inderdaad verklaard dat de taliban na uw vertrek waren langsgekomen 's nachts en dat u vermoedt dat ze toen naar u hebben gezocht en het huis hebben doorzocht (NPO, p. 18-19). Deze verschoning verklaart echter niet waarom u bij de DVZ niet vermeldde dat de taliban eerst naar de moskee kwamen om aan te kondigen dat ze u van spionage beschuldigden en u er, integendeel, verklaarde dat ze direct naar uw huis kwamen. Deze uitleg kan het CGVS derhalve niet overtuigen. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorgaande vaststelling klemt des te meer daar uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het bezoek van de taliban na uw vertrek moeilijk te verzoenen vallen met wat u hierover bij de DVZ hebt verklaard. Hoewel u bij de DVZ verklaarde dat de taliban direct nadat u de autoriteiten had verwittigd van het plaatsen van de explosieven door de taliban langskwamen bij u thuis (zie supra.), dient te worden opgemerkt dat u bij het CGVS niet eens kon inschatten of dit dagen, weken of maanden na uw vertrek was (NPO, p. 19). Bovendien waren uw verklaringen bij het CGVS hieromtrent bijzonder vaag. U beperkte uw verklaringen tot het gegeven dat ze 's nachts waren langskgekomen, en dat u ofwel in Griekenland, ofwel in Macedonië was op het moment dat u uw familie belde en dat ze u vertelden dat de taliban waren langskgekomen. U wist echter niet exact wanneer dit had plaatsgevonden. Verder wist u niet met hoeveel de taliban langskwamen, hoe ze eruitzagen, hoe ze zich gedroegen jegens uw familie, noch wat er verder was gebeurd of gezegd. U gaf hiervoor als uitleg dat uw familie u hieromtrent geen verdere informatie had gegeven. U stelde dat uw ouders en broer u hier niks over vertelden omdat ze wisten dat u al genoeg moeilijkheden ondervond als vluchteling onderweg naar België en ze u geen verdere stress wouden bezorgen. U hebt hier ook geen verdere informatie over gevraagd aan hen, noch omtrent dit incident, noch omtrent andere eventuele incidenten na uw vertrek, omdat u naar eigen zeggen met andere dingen bezig was terwijl u aan het vluchten was en men zo'n dingen dan niet vraagt (NPO, p. 18-19). Deze verschoning kan het CGVS niet overtuigen. Gezien het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vervolgingsvrees en gelet op het feit dat u contact hebt gehad met uw familie na uw vertrek (NPO, p. 6), kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u ernstige en volgehouden inspanningen zou geleverd hebben om hierover informatie in te winnen. Het gegeven dat u incoherente en bijzonder vage verklaringen aflegde over het bezoek van de taliban na uw vertrek, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw gedrag bij het inlichten van het leger over het plaatsn van de explosieven door de taliban niet in verhouding staat tot de door u ingeroepen vrees en feiten. Zo verklaarde u dat nadat u de taliban explosieven zag plaatsn onderweg van de bergen naar het district, u onmiddellijk verderliep naar het district en daar drie soldaten aansprak die net buiten hun militaire basis kwamen (NPO, p. 10 & 13-15). U verklaarde dat dit de eerste keer ooit was dat u dit had gedaan (NPO, p. 15). Dergelijk risicovol gedrag, waarbij u de autoriteiten inlichtte over een operatie van de taliban zonder hierover enig overleg te plegen met uw vader of andere mannelijke familieleden, is weinig logisch en bijzonder vreemd in de door u geschetste veiligheidssituatie. U verklaarde immers dat de taliban aanwezig waren in uw dorp en de overheid niet, dat u in angst leefde voor de taliban, dat u dacht dat ze u op een wrede manier zouden doden, dat ze mensen sloegen, dat ze vaak wreedheden pleegden, en dat ze mensen die misdrijven pleegden oppakten en publiekelijk sloegen. Bovendien verklaarde u dat ze mensen die als vijanden van de taliban werden beschouwd, sloegen, lastigvielen en doodden, zeker als ze verbonden waren met bepaalde tegenstanders van de taliban (NPO, p. 6, 7 & 8). Er kan in dergelijke context, waaruit blijkt dat de taliban heel wreed en machtig waren in uw dorp – des te meer ten aanzien van mensen die samenwerkten met hun tegenstanders – , dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u niet zomaar naar het leger zou stappen om hen in te lichten over het plaatsn van explosieven door de taliban zonder hierover met iemand te overleggen (NPO, p. 14), wetende welke verstrekkende gevolgen hieraan verbonden waren. Wanneer u naar dit risicovol gedrag werd gevraagd, gaf u aan dat u wou vermijden dat onschuldige mensen zouden worden opgeblazen (NPO, p. 15). Als u dan werd gevraagd waarom u het risico nam om de overheid in te lichten omtrent het plaatsn van explosieven door de taliban, wetende dat de taliban de controle hadden over uw dorp en dat ze hun vijanden doodden, kwam u niet verder dan te zeggen dat hun gezichten bedekt waren, u hen derhalve niet herkende en u daarom dacht dat ze misschien niet tot de taliban in uw dorp behoorden (NPO, p. 16). Deze verschoning overtuigt echter allesbehalve daar u, afgaande op uw gedachtegang, ook niet kon uitsluiten dat het effectief om talibanleden uit uw dorp ging. Uw risicovol gedrag is niet alleen weinig logisch en bijzonder vreemd in de door u geschetste veiligheidssituatie, maar valt ook niet te rijmen met de Afghaanse patriarchale context waarin jongeren vaak zelf weinig beslissingen nemen en vooral naar het oordeel van hun vader of andere mannelijke verantwoordelijken luisteren. Dit blijkt duidelijk uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (UK Border Agency - Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: unaccompanied children, October 2021, p. 14). Het gegeven dat u met niemand hebt overlegd vooraleer u de autoriteiten inlichtte over de geheime activiteiten van de taliban met de explosieven en u bijgevolg evenmin hebt overlegd met uw vader, is dus niet alleen tegenstrijdig met de mogelijke risico's verbonden aan dergelijk verklingsactie, maar evenzeer met de Afghaanse tradities, des te meer daar het de eerste keer ooit was dat u dit gedrag hebt gesteld (zie supra.). Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte, zijn uw verklaringen over de handelswijze van de taliban nadat ze u opmerkten toen ze explosieven plaatsten op de weg van uw dorp naar het district en nadat ze u beschuldigden van spionage weinig plausibel. Zo verklaarde u dat u de taliban explosieven zag plaatsn toen u onderweg van de bergen naar het district was met de intentie om hout te verkopen daar (zie supra.). U zag zes talibanleden en u zag hen aarde strooien over de explosieven (NPO, p. 13). Ze merkten u op en keken naar u. Toen vroegen ze wat u daar aan het doen was. Dan zeiden ze dat u uw ezels moest pakken en dat u weg moest gaan. U moest een andere weg pakken naar het district en u mocht niet meer achterom kijken naar hen. Op dat moment is er voor het overige niks gebeurd (NPO, p. 14). Dergelijke vrijblijvende handelswijze van de taliban is weinig plausibel in de door u geschetste context. U verklaarde immers dat de taliban wreed waren, hun vijanden oppakten, sloegen en doden op de meest wrede wijzen (zie supra.). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf). Redelijkerwijze kan er dan ook verwacht worden dat de taliban, wanneer ze heimelijk explosieven aan het verstoppen zijn aan de weg en betrap worden door iemand –wiens vader nota bene als soldaat voor de voormalige communistische regering zou gewerkt hebben en waarvan ze op de hoogte waren (zie infra.) –, meer doortastend en hardhandig te werk zouden gaan alvorens die persoon verder te laten gaan. Dezelfde vaststelling geldt wat betreft de houding van de taliban tegenover uw vader in de moskee toen ze aankondigden dat ze u beschuldigden van spionage. Ze waren onderling aan het praten dat u hun plannen had verstoord door informatie over het plaatsn van explosieven door de taliban door te geven aan het leger, aangezien het leger de explosieven had ontmanteld in reactie hierop. Ze refereerden daarbij naar uw vader, door te zeggen dat u hen als zoon van de “khalqi” had verklint. Als u zou terugkomen naar het

dorp, zouden ze u doden (NPO, p. 10 & 17). Wetende dat uw vader in de moskee tezelfdertijd aanwezig was en de taliban op de hoogte waren van het gegeven dat uw vader als luitenant in het communistische regime in Afghanistan had gediend (zie infra.), is het bijzonder vreemd dat de taliban uw vader niet rechtstreeks aanspraken en er voor de rest ook niets is gebeurd. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u dan ook gevraagd wat de reden was dat de taliban niet gewoon rechtstreeks naar uw vader gingen om hen aan te spreken omtrent wat u had gedaan – het inlichten van de overheid over heimelijke activiteiten van de taliban – en om bedreigingen te uiten. Hierop antwoordde u dat u dit niet wist omdat u niet aanwezig was in de moskee tijdens het gebed op dat moment (NPO, p. 17). Deze ontwijkende uitleg kan het CGVS niet overtuigen, daar dit nog altijd niet verklaart waarom de taliban niet gewoon rechtstreeks uw vader aanspraken. De vaststelling dat het vrijblijvend en weinig doortastend gedrag van de taliban bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is in de door u geschetste context, zoals hierboven reeds omschreven (zie supra.), ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft het profiel van uw vader als luitenant voor de voormalige communistische regering in Afghanistan, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er over zijn voormalige job als luitenant ernstige twijfels rijzen omwille van volgende redenen. Ten eerste, is uw kennis over de job van uw vader als luitenant bijzonder gebrekkig. U beperkte uw verklaringen bij het CGVS tot het gegeven dat uw vader werd opgeleid tot soldaat in Bulgarije onder president Noor Mohammad Taraki, dat hij stopte als soldaat rond de tijd van de executie van dr. Najib, dat hij een luitenant was, dat hij een grijs uniform droeg en dat hij in Afghanistan was tewerkgesteld (NPO, p. 8, 9, 11 & 12). U wist daarentegen niet wat zijn opleiding exact inhield, waar hij exact was gestationeerd, noch wat zijn taken waren tijdens zijn tijd in het leger (NPO, p. 11-12). Dit gebrek aan kennis over de inhoud van uw vaders job is frappant, gezien uw vader naar eigen zeggen vaak verhalen vertelde aan u en uw twee broers over zijn tijd bij het leger (NPO, p. 12). Ten tweede, legde u geen enkel begin van bewijs neer om het werk van uw vader bij het leger te staven. Dit betreft derhalve louter een blote bewering. Deze vaststellingen doen ernstige vraagtekens plaatsen bij het profiel van uw vader. Zelfs indien er enig geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader als luitenant – quod non –, dan nog bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u en uw vader hierdoor problemen met de taliban zouden hebben gekend. U heeft enerzijds nagelaten het profiel van uw vader, alsook de problemen die uw familie hierdoor gekend heeft te vermelden bij de DVZ. Indien uw vader effectief gedurende 25 jaar herhaaldelijk problemen zou gekend hebben met de taliban door zijn job als luitenant en dit een voortdurende bron van problemen zou zijn geweest voor uw familie, zoals u meermaals verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8, 9 & 12), kan er redelijkerwijze verwacht dat u hierover spontaan iets over zou vermeld hebben bij de DVZ. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het begin. Dit hebt u nagelaten daar u zich daar hebt beperkt tot uw relaas wat betreft het doorgeven van informatie over het plaatsen van explosieven door de taliban aan het leger in het district (Vragenlijst CGVS, d.d. 13/07/2022, vraagnr. 3.5). Anderzijds is het op zich ook vreemd dat uw gezin, indien ze daadwerkelijk gedurende 25 jaar problemen gekend zouden hebben door het profiel van uw vader, zolang bleven wonen in jullie dorp zonder ooit verhuisd of gevlucht te zijn (NPO, p. 4). Bovendien haalt u zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan het beroep van uw vader als voormalig luitenant bij het leger verbonden problemen aan (NPO, p. 9). In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw vader als luitenant, noch aan de vervolgingsfeiten in hoofde van uw vader en u als gevolg van zijn voormalige job als luitenant.

Daarnaast verklaarde u dat de taliban u vaak sloegen doorheen uw leven in Afghanistan en u vaak door hen gedwongen werd meegenomen naar de moskee om te bidden (NPO, p. 9). Als voorbeeld haalde u aan dat u ongeveer 3,5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan nog werd geslagen door hen en een hele nacht moest gaan bidden in de moskee omdat u niet naar het “taraweh” gebed was geweest (NPO, p. 12). U verklaarde dat heel uw gezin slecht werd behandeld door de taliban omwille van de job van uw vader en jullie connecties met de communistische “khalq” groep. Als de taliban jullie tegenkwamen als jullie onderweg waren naar ergens, dan sloegen ze jullie en maakten ze jullie uit voor “khalqi’s” en “parchani’s” (NPO, p. 8-9). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over deze problemen van u en uw gezin met de taliban op de helling staan, gezien u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw asielrelaas – de problemen die u ondervond met de taliban in de nasleep van uw verklaringactie bij het leger – en u evenmin overtuigende verklaringen aflegde over het profiel van uw vader en bijgevolg de problemen die jullie hierdoor gekend zouden hebben (zie supra.). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u hebt nagelaten te vermelden bij de DVZ dat u in het verleden vaak werd geslagen, lastiggevallenen en gedwongen meegenomen naar de moskee door de taliban, alsook dat uw familie werd lastiggevallenen door hen door de banden van uw vader met de “khalq” groep. Het gegeven dat u dit niet

eerder vermeld hebt is bijzonder frappant, aangezien redelijkerwijze kan worden verwacht, gelet op de door u aangehaalde feiten, dat u dergelijke essentiële elementen die onlosmakelijk verbonden zijn met uw asielrelaas – u zei namelijk dat uw leven in Afghanistan niet kon worden geleefd met de taliban omdat ze u zo slecht behandelden (NPO, p. 8) – reeds eerder zou hebben vermeld. Voorgaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van deze problemen die u en uw familie met de taliban zouden gekend hebben.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat alhoewel het CGVS begrip opbrengt voor het gegeven dat uw ouders en broer, O.G. (...) zijn omgekomen in de aardbeving van 22 juni 2022 (Vragenlijst CGVS, d.d. 13/07/2022, vraagnr. 3.8), hieruit niet blijkt dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft of risico loopt op ernstige schade. U bevestigde dit verhaal tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en haalde ook aan dat uw broer, N.M. (...) gewond is geraakt tijdens deze aardbeving (NPO, p. 3). In dit kader verklaarde u dat u niet kan leven in Afghanistan, dat uw ouders er voordien waren, doch dat dit nu niet langer het geval is en dat u daar op dit moment niet alleen uw leven kan leiden als u zou moeten terugkeren (NPO, p. 11). Het loutere gegeven dat uw ouders overleden zijn ten gevolge van een aardbeving, toont echter geenszins in uw hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aan.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara zegt hoogstens iets over uw identiteit en die wordt hier niet in vraag gesteld. U legde tevens foto's voor van de vernieling van jullie huis, de verwondingen van uw broer, N.M. (...) en de begrafenis van uw ouders en broer O.G. (...) ten gevolge van de aardbeving. Het CGVS trekt de aardbeving, noch de gevolgen hiervan echter in twijfel. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt derhalve geen link met de door u aangehaalde feiten en vrees.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er

mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U liet na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp

nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeerheid kent. Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Sharif_en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide

corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij door de taliban aanzienlijk wordt als een verrader.

Verzoeker wenst zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing.

Het CGVS stelt als volgt:

“(..)”

Verzoeker wenst te benadrukken dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. Van Koppen, A. Vredevelde, The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars. R. Bull (ed.), Investigative Interviewing. 1. Herlihy en S. Turner (2006), Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?, Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture, 16, p. 81).

Het CGVS gaat verder:

“(..)”

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij, sedert zijn vlucht uit Afghanistan, een slechte communicatie heeft met zijn overgebleven familieleden. en dit omwille van verschillende redenen (slechte verbinding. zijn familieleden durven niet openlijk te spreken over de situatie in Afghanistan, ...).

Het CGVS gaat verder:

“(..)”

Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15:

"Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information. Any explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij weinig geletterd is.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met het profiel van verzoeker, die ongeschoold is. Daarnaast dient er ook rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker waarschijnlijk onvoldoende communicatie had met zijn vader.

Het CGVS gaat verder:

“(..)”

Ook hier wenst verzoeker te verwijzen naar bovengenoemd Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility. February 2012, p. 15:

Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met het profiel van verzoeker, die ongeschoold is. Daarnaast dient er ook rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker waarschijnlijk onvoldoende communicatie had met zijn vader.

Verzoeker was nog zeer jong toen hij Afghanistan is ontvlucht, er was dan ook waarschijnlijk een slechte communicatie tussen verzoeker en zijn vader. waardoor verzoeker niet op de hoogte is van alles.

Daarnaast wenst verzoeker erop te wijzen dat zijn vader ook omgekomen is, waardoor verzoeker zijn vader hierover niet meer kan bevragen.

Het CGVS gaat verder:

“(..)”

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij geen antwoord kan geven op deze vragen omtrent het werk van zijn vader die als luitenant gediend heeft in het voormalig communistisch Afghaans regime, wenst verzoeker te wijzen op zijn jonge leeftijd toen, alsook op het feit dat hij ongeschoold is. en ook dat hij zijn vader momenteel hier niet meer over kan bevragen.

Het CGVS gaat verder:

“(..)”

Verzoeker wenst herhalen dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal.

Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongelooftwaardigheid (cfr. supra).

Het CGVS gaat verder:

"(...)"

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn verwestering. Hij wenst inderdaad te informeren dat hij bij niemand terecht kan bij terugkeer naar Afghanistan, alsook zijn jarenlang verblijf in Europa.

Verzoeker verwijst hierbij naar het artikel van UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the Internatioaal Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, waarin wordt gesteld als volgt:

8. *Women and Men Who Are Perceived as Contravening Social Mores* : Despite Government efforts to promote gender equality, women continue to face pervasive social, political and economic discrimination due to persistent stereotypes and customary practices that marginalize them. Women who are perceived as transgressing social norms continue to face social stigma, general discrimination and threats to their safety, particularly in rural areas and in areas under the control of AGEs. Such norms include strict dress code, as well as requirements that restrict women's freedom of movement, such as the requirement to be accompanied by a male relative chaperone when appearing in public. Women without male support and protection, including widows and divorced women, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement and on their ability to earn a living. Punishment for breaches of customary or Sharia law is reported to disproportionately affect women and girls, including detention on the ground of perceived "moral crimes", such as being improperly unaccompanied, refusing marriage, or "running away from home" (including in situations of domestic violence). A significant proportion of the girls and women detained in the country have been charged with "moral crimes". Female prisoners are reportedly often subjected to physical violence as well as and sexual harassment and abuse. Since accusations of adultery and other "moral crimes" may elicit violence or "honour killings", in some instances the authorities are reported to have sought to justify the detention of women accused of such acts as a protective measure. Men who are perceived to be acting contrary to prevailing customs may also be at risk of ill-treatment, particularly in situations of accusations of adultery and sexual relations outside of marriage. In areas under the effective control of the Taliban and other AGEs, women and men accused of immoral behaviour risk being tried by these AGEs' parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death."

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=>

E.) "I am concerned by reports of civilian casualties and human rights abuses, as a result of the fighting in Panjshir valley, as well as the growing hardship caused by the dire humanitarian situation there. Facing deepening humanitarian and economic crisis, the country has entered a new and perilous phase, with many Afghans profoundly concerned for their human rights, particularly women, ethnic and religious communities. Although the Taliban has issued public statements purporting to grant amnesty to former security personnel and civil servants; prohibiting house-to-house searches; and assuring women's rights under Islamic law, information that we have cross-checked to the extent possible, and which we assess to be well-founded, indicates that practice on the ground has often contradicted these stated commitments. Importantly, and in contradiction to assurances that the Taliban would uphold women's rights, over the past three weeks women have instead been progressively excluded from the public sphere. In many areas, they are prohibited from appearing in public spaces without a male chaperone. In numerous professional sectors women face increasing restrictions. Taliban representatives have limited girls' access to education, with girls over 12 prohibited from attending school in several locations. The Taliban have dismantled many Departments of Women's Affairs across Afghanistan, taking over their offices and equipment, and gaining access to sensitive files and threatening their personnel. Women's civil society groups have been accused of lewdness and spreading anti-Islamic ideas in the communities. Women have been in some instances instructed to stay in their homes, purportedly for their own safety, because Taliban forces were "not trained to deal with women". (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner. Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.)

Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt. Alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: "On 7 September, two men were shot and killed, and seven others wounded during a protest in Herat. That same day in Kabul, reports indicate

that protestors were beaten, and that several women and up to 15 journalists were detained. On 8 September, during a protest in Kabul, the Taliban detained at least five journalists and severely beat two of them for several hours.

Sinds de machtsovername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt.

Allé voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggevallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: "Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts. Nine of 37 COVID-19 hospitals have already closed, and all aspects of the COVID-19 response have dropped, including surveillance, testing, and vaccination. Prior to August this year, 2.2 million people had been vaccinated against COVID-19. In recent weeks, vaccination rates have decreased rapidly while 1. million COVID-19 vaccine doses in country remain unused." WHO, Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 September 2021, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>.

De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: "Most public health facilities and hospitals are reportedly running short of medication and other basic supplies. The situation in Uruzgan province is reportedly particularly dire with medical staff including doctors who have not been paid for months quitting. Currently, other health facilities supported by NGOs such as the Mirwais hospital in Kandahar province and Bost hospital in Lashkargah city in Hilmand province continue to function but are overstretched and facing an increasing number of patients from rural areas." TOCHA, Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus - 5 September 2021), 13 September 2021, beschikbaar op: https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan_humanitarian_weekly_5_sep.pdf.

Bij allé voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: "The Taliban have also brought back the ministry for promotion of virtue and prevention of vice, a notorious enforcement body that was one of the most hated institutions when they last controlled Afghanistan. Its main function was to police the Taliban's extreme interpretation of Islamic law." The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 September 2021, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-new-government?CMP=ShareAndroidAppOther>.

Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: "In his first statement since the Taliban seized power last month, (supreme leader) Akhundzada said Afghanistan's new rulers were committed to all international law's, treaties and commitments not in conflict with Islamic law. In the future, all matters of governance and life in Afghanistan will be regulated by the law's of the holy sharia." The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 September 2021, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-new-government?CMP=ShareAndroidAppOther>.

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "All Afghans are entitled to fundamental rights and freedoms. Moreover, Afghan women and girls have equal rights to men and boys. Their access to all basic services, including education, as well as their active and meaningful participation in all spheres of public, economic, social and political life, is essential for the development of Afghanistan, and the United Nations will maintain the utmost vigilance in this respect." United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?New'sID=27445&LangID=E>.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "that the Taliban regarded the war in Afghanistan as over and, contrary to their actions in the 1990s, vowed no reprisals against former enemies and adversaries going forward." (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021, beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.)

Het CGVS stelt als volgt:

"(...)"

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over

wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van September en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt, Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account. (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers) De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 8 januari 2024 een aanvullende nota neer (rechtspiegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding naar de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek

kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van

verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban daar hij hen explosieven had zien plaatsen onderweg van de bergen naar het district en hij deze informatie had doorgegeven aan het leger. Verzoeker wijst ook op het profiel van zijn vader als voormalig luitenant bij het leger en de problemen met de taliban die zijn vader en hij hierdoor gekend hebben alsook op het feit dat hij zelf vaak geslagen werd door de taliban en vaak gedwongen door hen meegenomen werd om te bidden in de moskee.

4.5.1.1. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielaanvraag van verzoeker omdat:

i) de geloofwaardigheid wordt aangetast door een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker op de DVZ en die op het CGVS wat betreft het moment waarop de taliban verzoeker voor het eerst beschuldigen van spionage;

ii) verzoeker bij de DVZ had verklaard dat de taliban direct nadat hij de autoriteiten had verwittigd van het plaatsen van explosieven door de taliban bij hem thuis langskwamen terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet eens kon inschatten of dit dagen, weken of maanden na zijn vertrek was en bovendien de verklaringen hieromtrent bijzonder vaag waren, dat verzoeker hiervoor de uitleg gaf dat zijn familie hem hieromtrent geen verdere informatie had gegeven, dat ze vonden dat hij al genoeg moeilijkheden had en geen verdere stress wouden bezorgen, dat hij hier dan ook niet verder naar gevraagd heeft, dat hij met andere dingen bezig was terwijl hij aan het vluchten was, dat dit niet kan overtuigen gezien het elementen zijn die integraal deel uitmaken van de kern van de vervolgingsvrees en gelet op het contact dat verzoeker had met zijn familie na zijn vertrek redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij inspanningen zou geleverd hebben om informatie in te winnen;

iii) het gedrag van verzoeker bij het inlichten van het leger over het plaatsen van de explosieven door de taliban niet in verhouding staat tot de door hem ingeroepen vrees en feiten, dat het onmiddellijk aanspreken van drie soldaten net buiten de militaire basis na het zien van het plaatsen van de explosieven door de taliban zonder overleg te plegen met zijn vader of andere mannelijke familieleden een risicogedrag vormt dat weinig logisch is, zeker gezien de veiligheidssituatie, dat hij immers verklaarde in angst te leven voor de taliban en dat ze mensen die ze als vijanden beschouwden sloegen en doodden, zeker als ze samenwerkten met hun tegenstanders; dat het gedrag voorts niet valt te rijmen met de Afghaanse patriarchale context waarin jongeren vaak zelf weinig beslissingen nemen en vooral naar het oordeel van hun vader of andere mannelijke vertegenwoordigers luisteren;

iv) de verklaringen van verzoeker over de handelswijze van de taliban nadat ze hem opmerkten toen ze explosieven plaatsten en nadat ze hem beschuldigden van spionage weinig plausibel zijn, dat verzoeker verklaarde dat ze hem opmerkten en naar hem keken, dat ze hem vroegen wat hij daar deed, dat ze zeiden dat hij zijn ezels moest pakken en weg moest gaan via een andere weg en niet meer achterom kijken, dat er voor de rest op dat ogenblik niets is gebeurd, dat een dergelijke vrijblijvende handelswijze van de taliban in de door verzoeker geschetste context weinig plausibel is daar hij zelf verklaarde dat de taliban wreed waren, hun vijanden oppakten, sloegen en doodden, dat redelijkerwijze dan ook verwacht kan worden dat de taliban, wanneer ze heimelijk explosieven verstoppen en betrapt worden door iemand wiens vader als soldaat voor de voormalige communistische regering zou gewerkt hebben en waarvan ze op de hoogte zijn, meer doortastend en hardhandig te werk zouden gaan, dat dit ook geldt ten aanzien van de houding van de taliban tegenover de vader in de moskee bij de aankondiging dat ze verzoeker beschuldigden van spionage, dat het bijzonder vreemd is als de vader tezelfdertijd in de moskee aanwezig was als de taliban en de taliban op de hoogte was van het gegeven dat de vader in het communistisch regime had gediend, dat de taliban de vader van verzoeker niet rechtstreeks aanspraken alsook dat er voor de rest niets is gebeurd;

v) er over het profiel van zijn vader als luitenant voor de voormalige communistische regering in Afghanistan twijfels rijzen, dat de kennis van verzoeker over de job van zijn vader bijzonder gebrekkig is, dat hij niet wist wat zijn opleiding inhield, waar hij exact was gestationeerd noch wat zijn taken waren in het leger, dat de gebrekkige kennis frappant is gezien verzoeker verklaarde dat zijn vader verhalen vertelde aan hem en zijn broer over zijn tijd bij het leger, dat ook geen enkel begin van bewijs wordt

neergelegd omtrent het werk van de vader bij het leger, dat hij bovendien nagelaten heeft het profiel van zijn vader bij de DVZ te vermelden;

vi) zelfs indien geloof wordt gehecht aan het profiel van de vader, *quod non*, verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij en zijn vader hierdoor problemen hebben gekend met de taliban, dat hij nagelaten heeft het profiel alsook de problemen die zijn familie hierdoor zou gekend hebben te vermelden bij de DVZ, dat indien de vader en de familie effectief gedurende 25 jaar herhaaldelijk problemen zou hebben gekend met de taliban omwille van zijn job, redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker hierover spontaan iets zou vermelden bij de DVZ, dat het bovendien ook vreemd is dat het gezin van verzoeker, indien ze daadwerkelijk gedurende 25 jaar problemen zouden hebben gekend door het profiel van de vader, zolang bleven wonen in het dorp zonder ooit verhuisd of gevlucht te zijn, dat verzoeker bovendien geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan het beroep van zijn vader, verbonden problemen aanhaalt;

vii) de verklaringen van verzoeker over de slechte behandelingen van hem en zijn gezin door de taliban omwille van de job van de vader en de connectie met de communistische 'Khalq' groep, op de helling komen te staan gezien de bedrieglijke verklaringen over het relaas, de problemen die hij ondervond met de taliban in de nasleep van zijn verklingsactie bij het leger, en hij evenmin overtuigende verklaringen afgelegde over het profiel van de vader en bijgevolg over de problemen die hij hierdoor gekend zou hebben, dat verzoeker ook nagelaten heeft deze problemen te vermelden bij de DVZ;

viii) niet blijkt uit het gegeven dat de ouders en broer O.G. van verzoeker zijn omgekomen bij de aardbeving van 22 juni 2022, dat verzoeker actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade;

ix) de documenten die verzoeker heeft neergelegd bovenstaande vaststellingen niet vermogen te weerleggen, dat de taskara hoogstens iets zegt over zijn identiteit, die niet wordt betwist, dat de aardbeving, noch de gevolgen hiervan in twijfel worden getrokken, zodat de voorgelegde documenten – met name de foto's van de vernieling van het huis, van de verwondingen van de broer N.M. en de begrafenis van zijn ouders, ten gevolge van de aardbeving – geen link hebben met de aangehaalde feiten en vrees.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Ingevolge voormelde vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn ongeschoold profiel, het bevestigen van zijn verklaringen, het wijzen op het moeilijke contact met zijn familie in Afghanistan en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit vormt echter bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

4.5.1.2. Betreffende de vaststellingen in punt i) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, wenst verzoeker te benadrukken dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal, dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, dat deze inconsistentie niet per se een teken van ongeloofwaardigheid is.

Verzoeker kan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot het moment waarop de taliban hem voor het eerst beschuldigde van spionage, een belangrijk element dat raakt aan de kern van het relaas, niet op dienstige wijze verwijzen naar psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis die daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, het voorkomt dat deze persoon niet altijd consistent is. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt

en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Door louter te verwijzen naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

4.5.1.3. Betreffende de vaststellingen in punt ii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, wenst verzoeker te benadrukken dat hij, sedert zijn vlucht uit Afghanistan, een slechte communicatie heeft met zijn overgebleven familieleden, en dit omwille van verschillende redenen, zoals een slechte verbinding en het feit dat zijn familieleden niet openlijk durven spreken over de situatie in Afghanistan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij contact had met zijn ouders na zijn vertrek uit Afghanistan, voordat zijn ouders overleden op 22 juni 2022 ten gevolge van een aardbeving (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6: “*Voordat uw ouders overleden zijn, had u contact met hen? Ja, ervoor had ik contact met hen. Ik belde ze.*”). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij met het thuisfront belde en dat gesproken werd omtrent het bezoek van de taliban na zijn vertrek (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). De verklaringen dat het (op het ogenblik dat hij onderweg was) om een slechte verbinding ging en dat zijn familieleden niet openlijk durfden te spreken, betreffen *post factum* verklaringen. Immers verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij niet vroeg wanneer het incident exact gebeurd is daar eens iemand onderweg is, hij zo'n dingen niet kan vragen, dat hij veel moeilijkheden heeft, dat ze thuis bezorgd zijn en zich afvroegen in welke toestand verzoeker zich bevond, dat zijn vader en broer niks hebben gedeeld met hem omdat hij een reiziger was en weg was van huis waardoor hij stress had, dat hij niet geïnformeerd is daar hij weg was van huis, zijn ouders hem geen stress toewensten alsook geen moeilijke tijd en dat ze hun pijn en rouwen niet delen omdat hij weg was. Het *post factum* opwerpen van blote beweringen kan bezwaarlijk als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing worden beschouwd. Bovendien, door te wijzen op een moeilijke communicatie omwille van een slechte verbinding en de angst van zijn familie om vrijuit te spreken – waarbij hij overigens geenszins concreet toelicht waarom de familie verhinderd zou zijn geweest om ten aanzien van hem vrijuit te spreken – weerlegt verzoeker geenszins voormelde vaststellingen dat hij geen verdere informatie heeft gevraagd aan zijn ouders of broer omtrent het incident waarbij de taliban na zijn vertrek langskwam bij hem thuis, dat de door hem gegeven verschoning dat hij met andere dingen bezig was terwijl hij aan het vluchten was en zo'n dingen dan niet vraagt, niet kan overtuigen, dat gezien het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van de vervolgingsvrees en gelet op het feit dat hij contact had met zijn familie na zijn vertrek, er redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ernstige en volgehouden inspanningen zou geleverd hebben om hierover informatie in te winnen.

4.5.1.4. Betreffende de vaststellingen in punt iii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, wenst verzoeker te antwoorden met een verwijzing naar de richtlijn van UKBA, *Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility* van februari 2012 en wenst hij te benadrukken dat hij weinig geletterd is, dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met zijn profiel van ongeschoolde en dat daarnaast ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat hij waarschijnlijk onvoldoende communicatie had met zijn vader.

Door in zijn verzoekschrift naar algemene informatie te verwijzen waarin gewezen wordt op het belang van het profiel van de verzoeker om internationale bescherming voor de beoordeling van diens geloofwaardigheid en te benadrukken dat hij ongeschoold is, toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat, en op welke wijze, zijn profiel van ongeschoolde van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing en kan hij de analyse van de commissaris-generaal dan ook niet in een ander daglicht stellen.

Een loutere verwijzing naar een ongeschoold profiel niet worden aangenomen ter verschoning van zijn ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn vluchtrelaas.

Bovendien stelt de Raad vast met betrekking tot de vaststellingen in punt iii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, dat verzoeker niet wordt tegengeworpen dat zijn kennis niet voldoende zou zijn, noch dat hij bepaalde feiten of gebeurtenissen niet aanhaalt, niet kan vertellen of zich niet kan herinneren, doch wel dat zijn gedrag bij het inlichten van het leger over het plaatsen van explosieven door de taliban niet in verhouding staat tot zijn ingeroepen vrees en feiten, dat zijn risicovol gedrag, waarbij hij de autoriteiten inlichtte over een operatie van de taliban zonder hierover enig overleg

te plegen met een mannelijk familielid weinig logisch is en bijzonder vreemd in de door hem geschetste veiligheidssituatie, met name de aanwezigheid van de taliban in het dorp en de angst in hoofde van verzoeker voor de taliban onder meer omdat de taliban mensen die ze als vijanden beschouwden sloegen, lastigvielen en doodden, zeker als ze verbonden waren met bepaalde van hun tegenstanders. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar een richtlijn van UKBA, is dan ook niet dienstig.

Verzoeker verduidelijkt voorts niet toe op welke wijze het feit dat hij weinig geletterd en ongeschoold is een ander licht zou werpen op de door hem bestreden motieven. Hij toont dan ook niet aan dat het CGVS bij de vaststellingen in punt iii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, bepaalde relevante elementen, zoals het ongeschoold profiel van verzoeker, ten onrechte niet voldoende in rekening heeft gebracht.

Verzoeker stelt nog dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat hij waarschijnlijk onvoldoende communicatie had met zijn vader. Het is bevreemdend dat verzoeker zelf niet kan aangeven in zijn verzoekschrift of hij al dan niet voldoende communicatie had met zijn vader. Voorts verduidelijkt verzoeker ook niet of het hebben van onvoldoende communicatie met zijn vader betrekking heeft op de periode van de gebeurtenis van het ontdekken van het plaatsen van explosieven door de taliban en het daarop hiervan melden aan het leger, wat aanleiding heeft gegeven tot het in het vizier komen van de taliban en tot zijn vlucht, of op de periode na zijn vlucht uit Afghanistan. Indien het betoog betrekking heeft op de laatstgenoemde periode, ziet de Raad niet in op welke wijze het niet afdoende kunnen communiceren met zijn vader na zijn vlucht, afbreuk kan doen aan de vaststellingen in punt iii) en de omstandige motivering hieromtrent. Indien verzoeker wenst te laten uitschijnen dat hij onvoldoende communicatie met zijn vader had op het ogenblik van het ontdekken van het plaatsen van explosieven door de taliban, verduidelijkt hij hiermee geenszins waarom hij geen contact/communicatie zocht met zijn vader of waarom een contact of communicatie op dat ogenblik niet mogelijk zou zijn geweest. Het betoog van verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen in punt iii) en de omstandige motivering hieromtrent.

4.5.1.5. Betreffende de vaststellingen in punt iv) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, wenst verzoeker opnieuw te verwijzen naar de richtlijn van UKBA, *Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility* van februari 2012 en wenst hij te benadrukken dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met zijn profiel van ongeschoolde en dat daarnaast ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat hij waarschijnlijk onvoldoende communicatie had met zijn vader. Voorts stelt hij dat hij nog zeer jong was toen hij Afghanistan ontvluchtte en dat er dan ook waarschijnlijk een slechte communicatie tussen hem en zijn vader was, waardoor hij niet van alles op de hoogte is. Hij wenst er ook nog op te wijzen dat zijn vader is omgekomen waardoor hij hem niet meer kan bevragen.

Door in zijn verzoekschrift opnieuw naar algemene informatie te verwijzen waarin gewezen wordt op het belang van het profiel van de verzoeker om internationale bescherming voor de beoordeling van diens geloofwaardigheid en te benadrukken dat hij ongeschoold is, toont verzoeker opnieuw niet *in concreto* aan dat, en op welke wijze, zijn profiel van ongeschoolde van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing en kan hij de analyse van de commissaris-generaal dan ook niet in een ander daglicht stellen.

Een loutere verwijzing naar een ongeschoold profiel niet worden aangenomen ter verschoning van zijn weinig plausibele verklaringen.

Bovendien stelt de Raad vast met betrekking tot de vaststellingen in punt iv) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, verzoeker niet wordt tegengeworpen dat zijn kennis niet voldoende zou zijn, noch dat hij bepaalde feiten of gebeurtenissen niet aanhaalt, niet kan vertellen of zich niet kan herinneren, doch wel dat zijn verklaringen over de handelswijze van de taliban weinig plausibel zijn. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar een richtlijn van UKBA, is dan ook niet dienstig.

Verzoeker verduidelijkt voorts niet toe op welke wijze het feit dat hij ongeschoold is een ander licht zou werpen op de door hem bestreden motieven. Hij toont dan ook niet aan dat het CGVS bij de vaststellingen in punt iv) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, bepaalde relevante elementen, zoals het ongeschoold profiel van verzoeker, ten onrechte niet voldoende in rekening heeft gebracht.

Verzoeker stelt ook hier nog dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat hij waarschijnlijk onvoldoende communicatie had met zijn vader, dat hij nog jong was toen hij Afghanistan is ontvlucht en er dan waarschijnlijk een slechte communicatie was tussen hem en zijn vader waardoor hij niet van alles op de hoogte is en dat hij zijn vader hierover niet meer kan bevragen daar zijn vader omgekomen is. Het

is bevreemdend dat verzoeker zelf niet kan aangeven in zijn verzoekschrift of hij al dan niet voldoende communicatie had met zijn vader. Voorts verduidelijkt verzoeker ook niet op welke wijze het niet hebben van voldoende communicatie, tijdens de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en/of na zijn vertrek uit Afghanistan, een ander licht kan werpen op de vaststellingen in punt iv) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. In zoverre hij hiermee een antwoord wenst te geven – daar hij enkel antwoordde op het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij het niet wist daar hij niet aanwezig was tijdens het gebed op dat moment – waarom de taliban niet rechtstreeks naar zijn vader gingen om hem aan te spreken omtrent wat verzoeker gedaan had en om bedreigingen te uiten, betreft het wijzen op een onvoldoende communicatie met zijn vader opnieuw een *post factum* verklaring. Bovendien stelt de Raad vast dat de overwegingen in de bestreden beslissing betreffende de gedragingen van de taliban ten aanzien van verzoeker wanneer ze betrappt worden bij het verstoppertje van explosieven, voldoende determinerend zijn om de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de handelswijze van de taliban weinig plausibel zijn, te schragen. De kritiek van verzoeker op de vaststellingen en motieven betreffende de houding van de taliban tegenover zijn vader in de moskee, dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

4.5.1.6. Aangaande de vaststellingen in de punten v) en vi) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat hij geen antwoord kan geven op deze vragen omtrent het werk van zijn vader die als luitenant gediend heeft in het voormalig communistisch Afghaans regime, gelet op zijn jonge leeftijd toen, alsook op het feit dat hij ongeschoold is en dat hij momenteel zijn vader er niet meer over kan bevragen.

Door louter te wijzen op zijn jonge leeftijd alsook op zijn ongeschoold profiel en het feit dat hij zijn vader momenteel hierover niet meer kan bevragen als reden waarom hij geen antwoord kan geven op vragen omtrent het werk van zijn vader, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de vaststellingen dat het gebrek aan kennis over de job van zijn vader frappant is gezien zijn vader, volgens verzoekers verklaringen, vaak verhalen vertelde aan verzoeker en zijn twee broers over zijn tijd bij het leger. Bovendien weerlegt, noch ontkracht verzoeker met een dergelijk betoog de vaststellingen dat zelfs indien het profiel aannemelijk wordt gemaakt, *quod non*, verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij en zijn vader hierdoor problemen met de taliban zouden hebben gekend en dat hij ook nagelaten heeft het profiel van zijn vader alsook de problemen die zijn familie hierdoor zou gekend hebben te vermelden bij de DVZ, dat indien zijn vader effectief gedurende 25 jaar herhaaldelijk problemen zou gekend hebben met de taliban door zijn job als luitenant en dit een voortdurende bron van problemen zou zijn geweest voor de familie van verzoeker, redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker hierover spontaan iets zou vermelden bij de DVZ, dat het daarnaast ook vreemd is dat het gezin van verzoeker, indien ze daadwerkelijk gedurende 25 jaar problemen zouden hebben gekend door het profiel van de vader, zolang bleven wonen in het dorp zonder ooit verhuisd of gevlucht te zijn.

4.1.5.7. Met betrekking tot de vaststellingen in punt vii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, wenst verzoeker te herhalen dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal, dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, dat deze inconsistentie niet per se een teken van ongeloofwaardigheid is.

Van verzoeker, die bij de DVZ gevraagd werd een kort doch volledig overzicht te geven van alle feiten en elementen die hadden geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat hij deze elementen, die raken aan de kern van zijn relaas, daar zou hebben aangehaald. Verzoeker heeft op het CGVS bevestigd dat hij bij de DVZ alle elementen en redenen kon aanhalen waarom hij gevlucht is uit Afghanistan en waarom hij hier een verzoek om internationale bescherming indient alsook dat hem het verslag van het interview één keer in het Pashtou werd herhaald. Verder blijkt niet dat verzoeker bij de DVZ de tijd of gelegenheid niet zou hebben gekregen om een volledig overzicht te geven van de feiten waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert. Verzoeker kan ter verklaring van de vastgestelde omissies in zijn verklaringen met betrekking tot voormelde kernelementen van zijn relaas niet op dienstige wijze verwijzen naar psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis die daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, het voorkomt dat deze persoon niet altijd consistent is. De Raad herhaalt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste

interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Door louter te verwijzen naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om, hoewel beknopt, verklaringen omtrent alle kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming af te leggen bij de DVZ.

4.1.5.8. Met betrekking tot de vaststellingen in punt ix) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, wenst verzoeker te benadrukken dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn verwestering, dat hij inderdaad wenst te informeren dat hij bij niemand terecht kan bij een terugkeer naar Afghanistan, alsook wenst te wijzen op zijn jarenlang verblijf in Europa. Hij verwijst naar het artikel UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the Internatioal Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018.

De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.5.2.

4.1.5.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.5.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.5.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.5.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele

van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden

voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.5.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

4.5.2.3. Verzoeker laat op zich voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

Wel stelt verzoeker dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn verwestering, dat hij inderdaad wenst te informeren dat hij bij niemand terecht kan bij een terugkeer naar Afghanistan, alsook wenst te wijzen op zijn jarenlang verblijf in Europa.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij hout ging halen in de bergen en dit verkocht in het district (Verklaring DVZ, nr. 12; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2021, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn broer, en dit soms bij zijn maternale oom en soms bij een andere dorpeling, nog in Afghanistan verblijft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn broer, via een vriend (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij niet bij zijn broer en/of maternale oom terecht zou kunnen bij een terugkeer. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, nr. 9).

4.5.2.4. Waar verzoeker verwijst naar het artikel UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, en op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.5.2.5. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

4.5.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.5.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.5.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.5.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn broer, en dit soms bij zijn maternale oom en soms bij een andere dorpeling, nog in Afghanistan verblijft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn broer, via een vriend (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij niet bij zijn broer en/of maternale oom terecht zou kunnen bij een terugkeer.

4.5.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.6.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de 'National Resistance Front' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabil, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktiya. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktiya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023.

4.6.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Verzoeker betoogt dat, gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan het gebruik van actuele informatie belangrijk is. Gelet op het feit dat voormelde analyse gebaseerd is op onder meer de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023, blijkt dat actuele informatie wordt gebruikt.

4.6.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER